

— Πηγασε τι ζηταγες το βραδυ;

— Να σμιζουμε καλπαζοντας οπως στα μικρα ονειρατα των παιδικων ματιων σου. Να τιναχτει το κορμι σου πανω μου να ενωθουμε εντος σου κι εντος μου. Να γινουμε το παρθενικο αιμα του ουρανου και της γης. Να πιωθουμε.

— Πηγασε ποιοι ειμαστε;

— Εισαι και ειμαι το παν Αχωριστοι Αφθαρτοι Αφροι του απεραντου. Τα παιδια του σπερματος απ το Χaos. Η γεννηση της ζωντανης υποστασης. Θυμασαι που βγηκαμε απ τα αιματα της γης; Εισαι η ανασα της ζωης. Κι εγω σ ανασαινω.

— Πηγασε μου γιατι το προσωπο σου λυνεται ζεστο στα χερια μου;

Ειρηνη Σταθα

15.

Ο ΟΡΕΣΤΗΣ

Εισαι μικρο.

Να σε κοιταζω με τις ωρες κι ατελειωτα να θρηνω.

Ειναι που εισαι «εσυ», τα ματια σου δεν τα διακρινω ακομα.

Μικρακι.

Αλλο πιο πολυ δε βρισκω να σε πω.

Πανω σε κεινα τα πρασινα λουλουδια, πανω στα κιτρινα χωματα, εκεινες τις μωβ μυρωδιες —δε θα το θυμασαι— ... δε μιλησα οταν σε πρωτοειδα. Αφωνη, αγελαστη —τοτε— εσκυψα και πανω στα ποδια μου περιμενα κινηση δικη σου. Δε κινηθηκες! Εμεινες εκει.

Γεννηθηκες με το σπιτι σου στο σωμα σου. Εισαι τυχερο. Γεννηθηκες με την βραδυπορουσα ασφαεια σου. Ειναι αυτη, η ζωη σου.

Οι μυθοι των αιωνων για σενα υπαρχουν και θα υπαρχουν.

Σε κοιτουσα λοιπον... και ειπα σιγα: ενα χελωνακι.

Τι να κανω;

Ηταν η πρωτη φορα.

Ηξερα. Η σχεση μου με τα ζωα, φτηνη ητανε. Δεν αξιζε ουτε καν μια μνεια, μια κουβεντα. Δε γενναται ζητημα αγαπης. Γενναται ζητημα απλα «σχεσης».

Ειπα λοιπον: το βρηκα... τι να το κανω... ειναι βρεφος... θα το παρω.

Και νασε!

Μικρο.

Το σπιτι σου ζηλεύω. Θα θελα να το κουβαλούσα και γω το δικό μου και στο πολύ φως να εμπαινα μέσα —οπώς εσύ— εκεί σε μια άλλη ηρεμία να αποφασίζα για τους «περιπατητικούς» μου ρυθμούς.

Σ αγαπάω. Νομίζω...

Στην ηλιολουστή αυτή μερα εισαι για μενα ενα ονειρο. Εισαι για μενα η αιωνια μητερα. Εισαι η γη. Αυτη που κουβαλας στην πλατη σου, το «αχθος», η «αρχη» αυτη που κουβαλας στα δειλα σου ποδια...

Και τουτο και κεινο και ολα να μπορουσες να μου τα πεις:
Οταν μεγαλωσεις, ισως.

Τοτε ομως —πως να σε πω... — «Ορεστη» θα εισαι ενας «νκος» και θα εισαι μεγαλος και λαμπρος μεσ στη σοφια σου και στη λυτρωτικη σου απομονωση.

Σε βλεπω τωρα δα να κανεις ενα βημα.

Απ το κλουβι του το καναρινι με φωναζει...

Που ειμαι... που υπαρχω αναμεσα σας... και ας μου πει καποιος, ΤΙ ΔΙΝΩ;...

Ελιζα Δεμαρτινου

16.

Ειδα ενα κογιote να τρεχαλει ηρεμα στο χωραφι.(...) Προχωρησε περιπου πενηντα γιαρδες νοτια και τοτε σταματησε, γυρισε κι αρχισε να περπαταει προς το μερος μου. Φωναξα δυο φορες για να το τρομαξω, αλλα αυτο συνεχισε να ερχεται. Για μια στιγμη ανησυχησα. Σκεφτηκα οτι μπορει να ηταν λυσσασμενο και σκεφτηκα ακομη και να μαζεψω κομματια βραχο μηπως μου ριχνοταν. Οταν το ζωο εφτασε δεκα ως δεκαπεντε ποδια μακρια, παρατηρησα πως δεν ηταν καθολου ανησυχο· αντιθετα, φαινοταν ηρεμο και γαληνιο. Επιβραδυne το βαδισμα του και σταματησε μολις τεσσερα ως πεντε ποδια μακρια μου. Κοιταχτηκαμε και τοτε το κογιote ηρθε ακομη πιο κοντα. Τα καστανα του ματια ηταν φιλικα και καθαρα. Εκατσα στα βραχια και το κογιote σταθηκε σχεδον να μ αγγιζει. Τα ειχα χασει. Δεν ειχα ξαναδει αγριο κογιote τοσο κοντα και το μονο που μου ηρθε στο μυαλο ηταν να μιλησω μαζι του. Αρχισα οπως θα μιλαγε κανεις σ ενα φιλικο σκυλι. Και τοτε μου φανηκε πως το κογιote μου «μιλησε» απαντωντας μου. Ειχα την απολυτη βεβαιοτητα πως μου ειχε πει κατι. Ενωσα συγχυση, αλλα δεν προφτασα να ζυγιασω τα αισθηματα μου, γιατι το κογιote μου «μιλησε» παλι.